

De barensgood van Theresa en Conchita

'Moet je je voorstellen, wat een schandaal. Ik lag daar helemaal alleen te bevallen en had zelf al de navelstreng doorgeknipt. De politie kwam en bracht me naakt met de baby naar het ziekenhuis.' De Colombiaanse Theresa schudt haar hoofd als ze terugdenkt aan die gebeurtenis van zo'n zes jaar geleden. Zij was zwanger geraakt na door haar handelaar te zijn verkracht. Dit had grote consequenties voor haar. De zoektocht naar een geschikte plek om een baby te krijgen staat ook centraal in het verhaal van de Dominicaanse Conchita, de andere vrouw die in dit hoofdstuk aan het woord komt.

In de belevenissen van Theresa, waarvan de climax de bevalling is, spelen tips van kennissen over werk in het buitenland een belangrijke rol. Evenals de Thaisen uit de zaak Delfzijl kwam Theresa via via terecht bij een contactpersoon die haar overkomst naar Nederland regelde. Dat gebeurde toen ze zich in een moeilijke situatie bevond. 'Ik had een schoolgaande zoon, wat duur was, en mijn moeder en mijn twee zussen waren ziek. Ik verdiende heel weinig en kreeg maar geen vaste baan. Die zijn er bijna niet want werkgevers in Colombia vinden vaste krachten te duur in verband met de vaste lasten.

In 1986 ontmoette ik op een feestje een meisje. Zij kende een vrouw die heel rijk was. Dat meisje en ik zijn haar vervolgens gaan opzoeken. We kwamen in een heel groot huis en ik wilde natuurlijk weten hoe ze dat ooit had kunnen betalen. Die vrouw zei dat ze als kinderopas in het buitenland al dat geld had verdiend. Ik wou ook wel naar Europa. Dat kon. Die bemiddelde dame had weer een vriendin die me aan werk kon helpen. Die vriendin zou me een ticket sturen als ik genoeg had gespaard.'

Het duurde een jaar voordat Theresa voldoende geld bij elkaar

had om de bemiddelaarster te betalen. Die was ondertussen naar Griekenland vertrokken en onderhield via de post contact met Theresa. Eindelijk kreeg Theresa uit Griekenland bericht dat een Nederlander geregeld had dat ze bij iemand in de huishouding kon gaan werken. De bemiddelaarster zou alles vanuit Griekenland regelen, Theresa moest zelf maar niet naar haar nieuwe werkgever schrijven. Weer een paar weken later kreeg Theresa haar ticket waardoor ze kon vertrekken. Haar zoon mocht bij haar moeder blijven.

'Mijn moeder probeerde me nog tegen te houden. Zij was bang. Zij vond het niet verstandig dat ik ging, omdat er nog zoveel onzeker was. Ik wilde daar niets over horen. Ik had al zoveel moeite gedaan en in Colombia kon ik ook geen kant op.'

Theresa wist toen nog niet dat ze op een toeristenvisum reisde waarop ze nooit 'gewoon' werk zou kunnen krijgen. Pas op Schiphol begreep ze dat er iets mis was toen de douane haar vroeg het geld te laten zien waarmee ze in Nederland in haar levensonderhoud kon voorzien. Aangezien Theresa helemaal geen geld had moest ze op Schiphol onmiddellijk naar het politiebureau.

Tegenwoordig zijn handelaren op die geldcontrole bedacht. Ze lenen de vrouwen 'toongeld' dat ze meestal onmiddellijk na het passeren van de douane weer moeten afdragen. Theresa daarentegen had alleen een ticket en het telefoonnummer van haar aanstaande werkgever.

Op het politiebureau wachtte haar een verrassing: 'Er zaten nog andere Colombiaansen die een briefje met hetzelfde telefoonnummer als ik hadden. Ik had die vrouwen wel in het vliegtuig zien zitten maar niet met ze gepraat. De politie was bereid dat nummer te bellen en kreeg die man aan de lijn. We moesten allemaal even aan de telefoon komen. "Blijf vannacht maar op Schiphol", had hij gezegd. De volgende dag zouden we worden opgehaald.'

De dag daarop kwam hij inderdaad en betaalde 3000 gulden borg voor Theresa. Deze voor haar volstrekt onbekende Nederlandse man vertelde de politie dat hij in Colombia met Theresa had samengeleefd. Achteraf hoorde zij dat hij in Colombia had gewoond en daar Spaans had geleerd. De andere Colombiaansen werden door andere mannen opgehaald. Volgens Theresa hadden die

mannen ook tot taak de meisjes in de prostitutie te brengen. 'Dat begreep ik pas achteraf. Een van die vrouwen kwam ik later nog tegen in de seksclub waar ik ook moest werken. Die andere mannen waren waarschijnlijk helpers van die ouwe vent, die zogenaamde werkgever van mij. Dat weet ik niet, daar hield ik me toen niet mee bezig.' Theresa noemt deze man consequent 'die ouwe vent'.

Theresa moest met hem mee naar huis. Daar trof ze weer andere landgenotes aan. Zij waren via Griekenland gekomen. Waarschijnlijk was dezelfde vrouw die Theresa vanuit Griekenland had geïnstrueerd hun intermediair geweest. De eerste dag al pakte de man haar paspoort af met de woorden dat ze het pas terug zou krijgen als ze haar borg had terugverdiend. Theresa begon aan zijn goede bedoelingen te twijfelen maar dacht dat ze haar paspoort wel terug zou krijgen als ze het een paar maanden volhield.

Diezelfde nacht dwong hij Theresa met hem te slapen. 'Ik had de pil niet meegenomen, want ik had er natuurlijk niet op gerekend dat ik met iemand naar bed moest. Even daarna zei hij dat hij wilde dat ik bij hem bleef wonen. Ik zei: "Wat krijgen we nou, ik ken jou niet eens en bovendien kom ik voor schoonmaakwerk en niets anders." "No señora", zei hij, "morgen ga jij in een bar werken." Theresa begreep dat het een bekeken zaak was.

Waar moet ik bevallen?

De bar, *Cinderella* genaamd, was een seksclub. Daar werkten nog meer Colombiaansen waaronder een paar vrouwen die ook bij die man woonden. 'Ik dacht: "Ik moet ook maar, ik heb toch niets meer." Wat moest ik doen, ik had geen geld en geen paspoort. Ik was heel erg bang voor die ouwe vent. Hij was dan wel oud maar hij was groot en sterk.'

Na enige tijd merkte Theresa tot haar schrik dat ze steeds dikker werd. 'Het werk kon ik steeds moeilijker volhouden. Ik wilde nog steeds niet erkennen dat ik zwanger was geraakt door die verkrachting. Voor de baas van de club maakte het niets uit. De klanten kwamen toch wel, of je nu dik of dun was. De andere meisjes merkten het ook. Ze waarschuwden: "Je wordt zo dik, zou je niet eens naar de dokter gaan?" Ja, toen begon ik wel na te denken.'

Theresa had geen ziektekostenverzekering en ook geen geld om de consulten te betalen. Theresa wist zich geen raad. 'Ik was bang dat hij me zou afmaken als hij erachter kwam dat ik in verwachting was. Ik zou dan niets meer opbrengen. Gelukkig hoorde ik in die club dat je in Den Haag een prostitutieraam kan huren zonder dat je je papieren hoeft te laten zien. Mijn toeristenvisum was immers al lang verlopen. Ik ben stilletjes naar Den Haag gegaan. De andere Colombiaanse vrouwen in die club mochten ook niet weten waar ik heen ging. Zij en die clubeigenaren kenden die ouwe vent te goed. Iedereen met wie ik in Nederland te maken had zat in die wereld. Naar Den Haag gaan was een hele stap want ik had geen geld. Die ouwe vent had alles afgepakt. Kleren had ik ook niet, die had hij in beslag genomen zodat ik niet weg kon lopen.

Ik kreeg in Den Haag inderdaad een kamertje en daar heb ik me al die tijd verborgen gehouden. Ik moest wel klanten nemen voor de raamhuur, want onder geen beding wilde ik terug naar die ouwe vent. Ik sliep in dezelfde kamer als waar ik werkte en ging nooit de straat op. De andere meisjes daar brachten me wel eens wat eten. Zij dachten trouwens dat ik geschift was. Aan hen lag het niet. Ze zochten wel contact met mij maar ik moest niets van ze hebben, zo bang was ik dat ze die ouwe vent zouden waarschuwen dat ik daar zat.

In Den Haag durfde ik nog steeds niet naar een dokter. Ik wilde wel want ik was bang dat ik via een klant een infectie had opgelopen. Ik werd steeds zieker. Op een gegeven moment kwam er een meisje langs dat ook zwanger was. Ik vroeg haar hoe duur het was om in Nederland in een ziekenhuis te bevallen. Volgens haar kostte dat 4000 gulden. Ik ging door de grond. Dat had ik niet. Ze had ook gezegd dat ik naar de gevangenis zou gaan als ik dat geld niet betaalde. Ze betalen hier alleen de gevangenis voor je. Kun je je voorstellen hoe beroerd ik me voelde? Ik besloot mijn kind maar alleen ter wereld te brengen. Het leek me het beste om veel te lezen om mijn gedachten af te leiden. Ik was namelijk bang dat mijn kind onder teveel getob zou lijden. Ik las vooral artikelen over psychologie uit tijdschriften die de andere meisjes voor me meenam.

Met klanten deed Theresa alleen massage. Dat hield ze vol tot in

haar zevende maand toen ze een klant kreeg die toch gemeenschap met haar wilde. 'Dat kan niet', had ze gezegd want ze was hoogzwanger en ook heel ziek. Hij werd kwaad en trapte haar tegen de buik. Toen begonnen de weeën. Hij ging er direct vandoor. Theresa raffelt de rest van het verhaal af omdat ze er liever niet meer over wil praten.

'Een toevallig passerende collega zag dat ik aan het baren was en kon haar ogen niet geloven. "Wat gebeurt hier?" Zij wilde de politie bellen. Ik smeekte haar dat niet te doen, maar de collega schakelde toch de politie in. Ze vond dat ze mij niet zo kon achterlaten. De politie kwam en bracht me naar het ziekenhuis. Ik had niets, geen kinderkleertjes, geen wiegje, niets.

Op de kraamafdeling werd ik helemaal gek. Ik vertrouwde niemand. Als er iemand aan mijn ziekbed kwam zitten bestierf ik het van angst. Er kwam nog een maatschappelijk werkster die met de beste bedoelingen een adoptie wilde gaan regelen. Ik schreeuwde: "Nee, nee, ik houd van mijn kind." Er kwamen veel mensen, iedereen was heel aardig, maar zelf maakte ik heel veel problemen.' Achteraf geneert Theresa zich en zegt verontschuldigend: 'Nu is alles anders.'

Dit is tevens het slot van haar verhaal want het kind waarmee het allemaal is begonnen moet van school worden gehaald. Bij thuiskomst stelt ze haar dochter voor: 'Een schatje, vind je niet? Kijk, ze is helemaal gezond en zelfs groot voor haar leeftijd.' Theresa is inmiddels getrouwd, haar echtgenoot heeft het kind erkend. Ook heeft ze haar doel van destijds bereikt: een vaste baan als schoonmaakster.

Pas na haar bevalling heeft Theresa aangifte gedaan. Volgens Theresa is haar zaak niet goed aangepakt omdat 'die ouwe vent' goede maatjes met de politie was. Vrouwenhandelaren pochen vaak met hun relaties met de hermandad om vrouwen ervan te weerhouden aangifte te doen, maar in het geval van Theresa had de handelaar kennelijk echt die relaties. De politie van de kleine gemeente waar alles zich had afgespeeld zei tegen Theresa: 'Dat geloven we niet, we kennen hem toch.' Politie en justitie hadden grote twijfels of Theresa wel een slachtoffer van vrouwenhandel was. In 1987 hakte de officier van justitie de knoop door en besloot niet tot ver-

volging over te gaan. Men kon de samenwerking tussen de Nederlandse man en de Colombiaanse vrouw in Griekenland namelijk moeilijk aantonen. Theresa was immers gerekruteerd door een Colombiaanse vrouw, maar later overgedragen aan de Nederlandse man. Als verschillende mensen diverse taken verrichten is vrouwenhandel extra moeilijk te bewijzen.

Niemand besteedde destijds aandacht aan Griekenland als een van de landen van waaruit wordt geopereerd. Pas in 1991 drong het door dat veel ronselaars contactpersonen in Griekenland hebben die de vrouwen door heel Europa distribueren.

Een land waar zwangere vrouwen willen wonen

Conchita kwam jaren later dan Theresa naar Nederland. Zij was in de Dominicaanse Republiek zwanger geraakt. Conchita (27) zag er in de Dominicaanse Republiek tegenop om een kind te krijgen. 'Ik had elf broers en zussen. Mijn vader was doof en mijn moeder lag in het ziekenhuis. Bovendien hadden we een ziek neefje in huis. Door mijn zwangerschap moest ik mijn kantoorbaantje opgeven en kon ik niet meer bijdragen in ons gezin.'

Conchita werd evenals Theresa door kennissen gewezen op de mogelijkheid naar Nederland te gaan. 'Ik ging een keer bij een vriendin langs om een boek terug te vragen dat ik haar had geleend. Zij wilde die avond naar een bijeenkomst voor mensen die in Nederland wilden gaan werken. Ik ging met haar mee. Ik leerde daar een onderwijzeres kennen, gewoon een aardig mens. Deze vrouw wist dat een zekere Juan een baan in Nederland voor mij kon regelen. Ik ging naar Juan toe. Zijn medewerkers zeiden dat ik gemakkelijk werk in een schoonheidssalon kon krijgen. Dat zou voldoende opleveren om later in de Dominicaanse Republiek een eigen huis te kunnen kopen. Ik vroeg of ze me als zwangere vrouw ook zouden aannemen. "Dan moet je juist gaan", zeiden ze, "want in Nederland regeert een koningin die voor alles zorgt. Daar ontbreekt het zwangere vrouwen aan niets." Naderhand hebben ze me heel hard uitgelachen omdat ik dat verhaal had geloofd. Kortom, in verband met mijn zwangerschap zag ik vele voordelen. Ik dacht dat Nederland een paradijs voor vrouwen was waar geen prostitutie bestond. Hier in Nederland begreep ik dat

de meisjes die teruggaan verzwijgen dat ze in de prostitutie hebben gewerkt.'

Juan, de man die Conchita een baan beloofde, werft vrouwen in de Dominicaanse Republiek voor de Nederlandse prostitutie markt. Zijn twee zussen in Nederland, die Conchita overigens nooit heeft ontmoet, helpen hem daarbij. Bij een bevriend reisbureau in de Dominicaanse Republiek leent hij tickets waarmee de toekomstige slachtoffers bij de Belgische ambassade in Santo Domingo een visum voor België kunnen aanvragen. Juan zou goede contacten met die ambassade hebben. Zonder hem gaan de vrouwen met hun tickets en toongeld de ambassade binnen. Als ze weer naar buiten komen neemt Juan de tickets en het geld weer in. Alleen al voor deze dienst moeten de vrouwen hem 1000 gulden betalen. Voor Conchita vormde dat bedrag een hinderpaal. 'Gelukkig kon ik via leningen dat geld bij elkaar krijgen. Later hoorde ik dat ik nog eens 1200 gulden moest betalen. Dat kon ik van mijn broer lenen. In Nederland zou ik zoveel gaan verdienen dat ik het binnen afzienbare tijd zou kunnen terugbetalen. Mijn broer is ook gedupeerd want hij krijgt dat geld nooit meer terug. Ik durf hem niet te vertellen waarom niet. Misschien kan ik hem wel vertrouwen maar ik wil niet dat de rest van de familie weet wat er met mij is gebeurd. Nadat ik die 1200 gulden had betaald, moest ik nog een hele tijd sappelen om het toongeld bij elkaar te krijgen. Zonder geld kom je namelijk België niet in. Vanuit België zouden we naar Nederland reizen.'

Een sluipteg naar Nederland

Eindelijk ging Conchita op reis naar het vrouwenparadijs. 'Een meisje dat ik in de Dominicaanse Republiek op een van die bijeenkomsten had ontmoet, kwam me in Brussel van het vliegveld afhalen. Zij was met nog een paar anderen. Ik vertrouwde haar volkomen: ik dacht immers dat zij in Nederland in een schoonheidssalon werkte. Bij aankomst moest ik nog eens 200 dollar betalen voor de reis naar Nederland.'

De 200 dollar die deze vrouw aan Conchita vroeg is rijkelijk veel, de trein is goedkoper. Conchita kon echter niet gewoon met het openbaar vervoer omdat ze geen visum voor Nederland had. Bij

een controle zou ze onvermijdelijk door de mand vallen. Conchita was daardoor aangewezen op een nieuwe, lucratieve branche in het vervoerswezen: transportondernemingen die illegalen langs sluiptegen Nederland in smokkelen.

'We gingen met nog een paar anderen met de auto naar Nederland. Al met al was ik twee dagen onderweg. Ik was uitgeput. Tegen de anderen zei ik dat het wel erg vermoeiend voor me was in verband met mijn zwangerschap. "Wat?"; zeiden ze, "Ben je zwanger? Als dat waar is kom je in de problemen." Ik zei dat ik had gehoord dat de koningin me zou onderhouden. Ze hielpen me snel uit de droom: "Als je naar het ziekenhuis moet, vragen ze je naar je papieren. Die heb je niet en dan sturen ze je zonder pardon terug, zwanger en wel."

Die avond nog kreeg ik een rondleiding op de Wallen in Amsterdam. "Hier zal je moeten werken", zeiden ze. Ik begon te huilen: "Mijn God, moet ik dat werk doen?" Na die wandeling, om een uur of een 's nachts, gingen we naar het huis van de vrouw die me van het vliegveld had afgehaald. In dat huis zaten nog meer Dominicaansen. Ik weet niet of zij bekenden waren van Juan, dat denk ik wel.'

Achter het raam

'Ik ging daar direct naar bed maar ik kon niet slapen. Toen ze dachten dat ik sliep – het is heel pijnlijk voor me om dat te vertellen – maakten ze grappen over mijn zwangerschap. Ik heb de hele nacht liggen huilen. De volgende dag zeiden ze: "Je zult een beslissing moeten nemen. Je hebt in ieder geval je schuld af te lossen. Bovendien moet je je onderdak betalen." Ik wilde terug naar de Dominicaanse Republiek. Heel vervelend, want ik had al zoveel kosten gemaakt en ik had ook geen retourticket. Toch was ik vast van plan terug te gaan, desnoods van mijn eigen geld. Inmiddels wist ik wel dat zij mij te veel voor een vliegtuigticket hadden laten betalen.'

Aangezien Conchita serieus van plan was weg te lopen werd ze na bovenstaande dialoog in dat huis opgesloten. 'Ze hadden nooit gezegd dat ik niet meer terug kon. Ik voelde me bedrogen. Ik dreigde met een brief naar de Dominicaanse Republiek over hun op-

lichterij. Ze lachten me vierkant uit.' Conchita heeft inderdaad een brief geschreven, die waarschijnlijk nooit is aangekomen. Antwoord heeft ze nooit gekregen.

'Ik heb die paar dagen in dat huis zitten piekeren. Ik dacht: "Nou goed, ik ben bedrogen, wat nu? Die Dominicaansen hier in huis zullen me niet bij de politie als illegaal aangeven. Laat ik maar een paar maanden achter het raam gaan werken, misschien kan ik daarna terug."

Tegen heug en meug ben ik naar het raam gegaan dat zij voor mij hadden geregeld. De bedrijfsleidster daar zei tegen me: "Nu je eenmaal hier zit, moet je ook klanten binnenhalen. Ik moet ook de eigenaar van de ramen betalen." Dat loog ze, want ze verdiende geld zat. De eigenaar dacht dat er maar drie vrouwen werkten maar er zaten er acht. Het geld van de andere vijf stak ze in haar eigen zak. De eigenaar, een Nederlander, liet alles aan haar over. Op het werk had ik alleen met haar te maken. Zij was Dominicaanse en woonde boven de ramen.

Mijn eerste klant herinner ik me nog goed. Wat die man ook van me wilde, ik deed het niet. Ik had een enorme huilbui. Ik zei dat ik zwanger was en dat ik dat werk nooit had gedaan. Hij ging weg maar ik kon dat verhaal bij de volgende klanten niet meer volhouden. Ik was doodsbang want een ander zwanger meisje was op die werkplek heel erg door een klant mishandeld. Ik verdiende bijna niets, laat staan dat ik mijn schuld kon afbetalen.'

Hulp die je niet kan weigeren

De handelaren moesten veel tijd steken in Conchita maar zij leverde weinig op, ze verdiende immers bijna niets. Nadat de handelaren haar hadden laten schieten, bleef Conchita achter het raam om geld voor de terugreis te sparen. De tijd drong en ze werd steeds dikker. Conchita kon wel hulp gebruiken. Al spoedig stonden er twee Dominicaanse dames op de stoep om misbruik van haar situatie te maken.

'Op een dag kwamen twee vrouwen bij me langs, Mary en Martha. Ik vertelde dat ik bedrogen was en dat ik naar de Dominicaanse Republiek had geschreven. Ze zeiden: "Dat duurt allemaal te lang. Pak je spullen en ga met ons mee." Zij wisten een club waar

ik goed kon verdienen. In Santo Domingo betekent een club een drinkgelegenheid, seksclubs zoals hier heb je daar niet. Ze gaven me hun telefoonnummer. Diezelfde avond al zou ik naar ze toe gaan.'

Conchita ging alleen naar hun huis. Voor het eerst liep ze zonder begeleiding door Amsterdam. Ze moest met de metro maar van strippenkaarten had ze nog nooit gehoord. Prompt werd ze gepakt voor zwartrijden. De twee Dominicaansen moesten haar van het politiebureau ophalen en haar boete betalen. De volgende dag brachten de Dominicaanse vrouwen Conchita naar een seksclub in Assen. Conchita wist niet dat haar weer werk in de prostitutie wachtte. Ze dacht dat ze als werkster was ingehuurd.

'Die ochtend begon ik meteen met schoonmaken. De baas zag dat: "Wat ben jij aan het doen?" Ik zei: "Ik weet niet beter of ik moet dit doen." De baas bracht Conchita snel op andere gedachten. Ik ben toen met klanten van die vieze champagne gaan drinken. De andere meisjes daar zeiden: "Je bent gek dat je bij die ramen bent weggegaan. Hier komen ook mannen maar hier verdien je minder." Conchita besepte dat ze van de regen in de drup was gekomen. In ieder geval had ze woonruimte, ze was namelijk intern in die club. Martha kwam om de paar dagen langs om Conchita's geld op te halen. De eigenaar gaf het Martha zogenaamd in bewaring voor Conchita. 'Die clubeigenaar was een vriend van Martha. Ik was heel erg bang voor die vrouw omdat zij goed met een mes overweg kon. In de Dominicaanse Republiek had zij al een man vermoord.'

Weer verdiende Conchita niet veel. 'In die club zat ik maar te huilen: "Ik ben zwanger en illegaal." De baas hoorde zo voor het eerst dat ik in verwachting was. Ik kreeg ontslag want hij kon geen zwangere vrouwen gebruiken. Ik nog harder huilen want ik wist niet wat ik moest beginnen. Hoe moest ik de trein nemen? Waarheen? De baas kreeg medelijden en stuurde me naar een club waar ze minder problemen hadden met vrouwen met een dikke buik.' Conchita ging naar Friesland.

'Ik heb het daar twee weken volgehouden, maar wel iets verdiend. Die andere Dominicaanse, Mary, kwam me daar weghalen. Ik ben toen met haar mee naar huis gegaan. Daar ben ik een paar dagen

gebleven. We hadden steeds ruzie. Ze heeft me mishandeld toen ik een keer een paar uur naar de disco was gegaan. Maar ik had voor het eerst in Nederland een leuke avond gehad.' Conchita vertelt dit allemaal op een toon alsof ze het zelf niet kan geloven. 'Dat ik toen toch zo naïef kon zijn.' Ze moet nu om zichzelf lachen.

Conchita en Hare Majesteit

Mary en Martha hadden inmiddels begrepen dat er aan Conchita weinig viel te verdienen en lieten haar aan haar lot over. Conchita raakte op drift en kwam met behulp van vage kennissen terecht bij het Leger des Heils. Via een maatschappelijk werkster en de Stichting tegen Vrouwenhandel belandde ze in een opvangcentrum. Daar zorgde men ervoor dat ze in een ziekenhuis kon bevallen. Nadat ze uit het ziekenhuis was ontslagen ging Conchita terug naar het opvangcentrum. Tot haar verrassing trof ze daar een ander slachtoffer van vrouwenhandel aan uit een heel ander circuit. Ze was dus niet de enige die dat was overkomen. Nadat ze tot rust was gekomen deed ze aangifte bij de politie.

De behandeling van haar aangifte verliep moeizaam omdat haar dossiers zoekraakten. Bovendien vond de politie het ingewikkeld omdat de hoofdverdachte zich in de Dominicaanse Republiek bevond. Een andere complicerende factor vormde het gerucht dat ze haar baby had willen verkopen. Dat was niet het geval maar er waren kapers op de kust die het kind voor illegale adoptie hadden bestemd. Door die beschuldigingen voelde Conchita zich weer 'voor de gek gehouden'. Conchita wilde met niemand meer te maken hebben.

Een jaar later was de politie bereid de zaak alsnog te behandelen. Voor Conchita hoefde dat niet meer. Ze had inmiddels een verblijfsvergunning, een tweede kind en een echtgenoot. 'Mijn man is min of meer op de hoogte van mijn geschiedenis. Alleen verstaan we elkaar nog niet zo goed. Maar als zijn Spaans beter is zal ik hem alles vertellen. Ik heb geen geheimen voor hem. Ik heb een goede man, een verblijfsvergunning en een mooi huis, wat wil je nog meer?'

Ze heeft slechts kort van haar mooie huis kunnen genieten. Op 4 oktober 1992 stortte een vliegtuig neer op de flat in de Bijlmer

waar zij woonde. Met haar gezin overleefde ze de ramp. Ze kwamen terecht in een Sporthal waar de gedupeerden van de ramp de eerste dagen werden opgevangen. Daar heeft Conchita alsnog de koningin gezien. Hare Majesteit heeft echter nooit geweten welke rol zij in het leven van Conchita heeft gespeeld.

De tweede generatie

Inmiddels heeft Conchita een nieuwe woning. Haar kinderen zijn nog jong, net als de dochter van Theresa. Haar eerste kind, haar schoolgaande zoon die bij haar moeder in Colombia was achtergebleven, is nu ook in Nederland. Hij weet wel dat zijn moeder een moeilijke tijd achter de rug heeft, maar de oorzaken van haar problemen durft zij niet met hem te bespreken. Hij zal nooit weten wie zijn vader is, net als veel kinderen van de geïnterviewde vrouwen. 'Waar is mijn vader?', vroeg een kindje aan een van de moeders. 'Die is hier niet', zei de vrouw op een toon alsof ze wilde zeggen 'laten we het daar niet over hebben'. Daarop pakte het kind zijn speelgoedtelefoon en fantaseerde een gesprek met de afwezige vader.